

Nógrádi György: Egyfajta végs? állomása felé közeledik a háború

2024 január 10. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Nógrádi végre ki mondta az igazságot! - Olvassák el!

A biztonságpolitikai szakértő szerint az USA tolta egymásra Kínát és az oroszokat, miközben a Közel-Keleten is meggyengültek a pozíciói.

A Közel-Keleten bármelyik pillanatban bekövetkezhet a robbantás, de nem csak az iráni terrortámadás és az iraki, libanoni helyzet fokozódása miatt – fejtette ki a Magyar Hírlap kérdésére Nógrádi György. A biztonságpolitikai szakértővel a kínai hadsereg állapotáról és a kínai–orosz szövetségről beszélgettünk, miután az amerikai titkosszolgálat megszegtette, hogy szerintük az ázsiai óriás katonaságától senkinek sem kell tartania. De értékelte a közel-keleti válság és az ukrajnai háború legfrissebb fejleményeit is.

– A Bloomberg az amerikai titkosszolgálatra hivatkozva azt írta, hogy a kínai hadsereg borzasztó állapotban van. Erre szerintük az a bizonyíték, hogy találtak néhány hibás rakétát és kilövőállást, valamint tavaly letartóztattak korrupció miatt több tucatnyi tisztet. Milyen állapotban lehet most ténylegesen a kínai hadsereg?

– Kína a három globális játékos egyike. Az, ha mintegy tucatnyi tisztet egy év alatt letartóztatnak korrupció miatt, valószínűleg a világ bármely országánál jobb „teljesítmény”. Meggyőződésem szerint az USA-ban ennél többeket vittek el. A kínai hadsereg még mindig egy mennyiségi hadsereg, de fokozatosan átáll a minőségre, ami egy hosszú folyamat.

Peking dilemmája már évek óta az, hogy el kell döntenie, ki az ellensége: az Egyesült Államok vagy Oroszország. Annyit látni kell, hogy abban a percben, amikor az amerikaiak bejelentették, hogy az egyes számú ellenségüknek Kínát, a kettes számúnak pedig Oroszországot tekintik, a két országot – amely évtizedek óta zsigerileg győlte egymást – egy szövetségi rendszerbe terelte. Ezzel Kína mögött megjelent a nagy orosz „ABC”: az atom-, a biológiai és a kémiai fegyverarzenál. Szóval, lehet, hogy letartóztattak tizenkét tisztet, de még egyszer: ennél több korrupciós ügy van a világ bármely hadseregében – főleg, ha figyelembe vesszük a többmillió létszámot.

A másik kínai dilemma a „mit kezdjek Tajvannal?” Elfoglalja? Ha igen, akkor ez azzal fog kezdődni, hogy az amerikaiak és kínaiak meg fognak állapodni abban, milyen feltételekkel teheti ezt meg Kína, és mit kap cserébe az USA. Ezt az amerikai titkosszolgálatok soha nem fogják kiszivároztatni a Bloombergnek. De ezekre a tárgyalásokra sor fog kerülni, mert senki nem akar Tajvan miatt elégni a harmadik világháborúban.

– Iránban a Kászem Szelejmani sírjánál történt terrortámadás után felvonták a vörös zászlót, Irak kirúgná az amerikaiakat egy merénylet nem várt következményeként, és Libanon is forrong az izraeli csapások miatt. Antony Blinken gyorsan odautazott, hogy egy közel-keleti körúttal próbálja hűteni a kedélyeket, de egyelőre nem látszik a nyugati próbálkozások eredménye. Hogyan látja, robbanás lesz?

– A Közel-Keleten bármelyik pillanatban bekövetkezhet a robbantás, de ez nem újdonság. A hidegháború korában volt egy olyan mondás, hogy „a világ bármely részén egy rükt tábornok kirobbanthatja a harmadik világháborút. Németországban erre egy rüster is képes”. A válaszom az, hogy a Közel-Keleten is képes; ma is képes. Mi történik? Meggyilkolták négy évvel ezelőt az iráni tábornokot, Kászem Szelejmanit. Akkor az amerikai vezetés vállalta, hogy k hajtották végre a merényletet. Nem vagyok biztos benne, hogy ez célszerű volt, sem abban, hogy célszerű volt-e megtenni, de ez messzire vezet.

Irán a térség három középhatalmának egyike, a másik Törökország, a harmadik Szaúd-Arábia. A török politika mostani stratégiai célja az, hogy kibékítse egymással Szaúd-Arábiát és Iránt, és mindhárom ország együttesen lépjen föl, úgymond, a világpolitika színpadán. Az elmúlt hónapokban sor került Irán és Szaúd-Arábia stratégiai közeledésére: fölvték egymással a diplomáciai kapcsolatot. Az egyik a szunnita, a másik a síta világ vezető hatalma. A két külügyminiszter megállapodott egy sor kérdésben. Az pedig jelzésértékű az erőegyensúly változása szempontjából, hogy Kína és Szaúd-Arábia egyezséget kötött tavaly, s ennek értelmében egymás között a nemzeti valutákban és nem amerikai dollárban történik a jövőben az elszámolásuk.

A következ, ami lényeges: Szelejmani halálának negyedik évfordulóján volt két robbanás Iránban. Ezért az első percben Izraelt és az USA-t tették felelőssé. Aztán ezt elvállalta az Iszlám Állam. Hogy tényleg k voltak-e,

lehetetlen megmondani. Tény, hogy az Iszlám Állam a térségben megmaradt. Miért? Mert mielőtt fölszámolták volna az Iszlám Államot Szíriában, olyan mennyiség? ellentét jelent meg az ott harcoló országok közt, hogy az Iszlám Államnak esélye nyílt túlélni a veszteségeket és a vereségeket. Ne feledjük: Szíriában ott van az Egyesült Államok, Orosz- és Törökország, valamint Irán, amit Izrael mindenáron ki akar nyomni a térségből.

Szóval bármikor robbanás következhet be. Mi az amerikai politika célja a Közel-Keleten? Izraelt mindenáron életben tartani. Ez valószínűleg sikerülni fog. Elérni azt, hogy Izrael fogja vissza magát a gázai térségben. Ez nem fog sikerülni. És elérni azt, hogy a háborút ne terjedjen tovább Ciszjordániára és Libanonra. Mivel Ciszjordániában naponta harcok vannak, csak érdekes módon ezzel nem foglalkozik a sajtó... és mivel Libanonban 1975 óta polgárháború van, ahol néhány éves fegyverszünetek, békésebb periódusok vannak, de valós megoldás nincs, ezért erre a harmadik célra azt tudom mondani: bármikor, bárhol, bármi történhet.

– Az Egyesült Államokban a saját „bels?” költségvetésük?l is nehezen egyeztet meg a két politikai tábor, Ukrajna finanszírozása pedig a jelek szerint teljesen lekerült a napirend?l, miközben az EU is egyre megosztottabb a kérdésben. Az oroszok az elmúlt hetekben fokozták a nyomást, a nyugati szakért?k pedig a kitartó optimizmusuk ellenére újabban szinte csak az ukrán védekezés és a t?zszünet lehet?ségér?l beszélnek. A kijevi vezetés számára milyen kilátásokkal indult ez az év?

– Ott tartunk, hogy az amerikaiak jelenleg nem tudnak komolyabb támogatást adni. Most el?álltak ugyan a britek azzal, hogy ?k átveszik a szerepüket, és a szükséges pénzt odaküldik, de az én válaszom az, hogy Ukrajna ezt a háborút, bármi történjék, nem tudja megnyerni. Sem F–16-osokkal, sem azok nélkül.

Nekem rendkívül érdekes volt két dolog az elmúlt napokban. Rövidhírként jött le Nyugaton, hogy egyetlen ukrán hivatalnok egyetlenegy l?szerfajta beszerzésénél 36 millió eurót kapott zsebbe. Na most, ha ez bárhol másutt történik, napokon át vezet? hír lenne. Így egy rövidhírben jött le; semmi nem történt: se kommentár, se semmi. Az én problémám az, ha egyetlen l?szerbeszerzésnél egy hivatalnok 36 millió eurót tud zsebbe kapni, akkor mi lehet a többi pénzzel, hol van az ukrán katonai elhárítás, és mit csinálhat a katonai-politikai vezetés?

Az emberek változatlanul menekülnek Ukrajnából. Mit mond közben az ukrán vezetés? Hogy 500 ezer f?vel növelni akarják a hadsereget. Jó, de ez csak úgy lehetséges, ha a gazdaságból behoznak embereket. Ez viszont azt jelenti, hogy a gazdaság összeomlik. Zelenszkij most elmondta, hogy tízmillió nyugdíjas, 1,4 millió tanár és 500 ezer ember az adminisztrációban az odaküldött nyugati pénzekb?l kapja a fizetését. Ha ezek a pénzek nem jönnek, ezek az emberek nem fognak dolgozni, és egy általános felkelés vagy valami ki fog törni.

Európából a három balti áram, a skandinávok, a lengyelek és a britek továbbra is mindent megtesznek Ukrajna megsegítésére, az összes többi ország viszont sokkal óvatosabbá vált. Ha megnézem, hogy az odaküldött nyugati fegyvereket, mint például a Leopard harckocsikat, úgy kezelték az ukránok, hogy azok pillanatokat alatt tönkrementek... Vagy megnézem azt, hogy az Európában karácsony–szilveszterre tervezett terrorakciókat az ukránoknak küldött fegyverekkel akarták végrehajtani, akkor azt kell mondanom, hogy a nyugati politika nem a legszerencsésebb nyomokat követi.

Ráadásul Ukrajnában látványosan szembekerült egymással a politikai és katonai vezetés. Az elnök úgy tárgyal a hadsereg vezet?ivel, hogy a hadsereg vezérkari f?nökét nem hívja meg. Tehát látszik az, hogy egyfajta végs? állomása felé közeledik a háború. Nyilvánvalóan az oroszok is meggyengültek, csak nem olyan mértékben, mint ahogy a Nyugat remélte – Európa sokkal jobban meggyengült.

Nagy Áron

www.magyarhirlap.hu

Ajánló